

University of Groningen

Case note: ECLI:NL:TGZCTG:2015:56

Hubben, Joep

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2015

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Hubben, J., (2015). *Case note: ECLI:NL:TGZCTG:2015:56: GJ 2015/3*, Nr. 3, No. 41, Nr. ECLI:NL:TGZCTG:2015:56, 2 blz., feb 12, 2015. (Gezondheidszorg Jurisprudentie; Vol. 2015-3, Nr. 41).

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

wezenlijk aangetast. Daarom kan dat handelen niet los worden gezien van de hoedanigheid van arts, ook al vond het niet in de uitoefening van die hoedanigheid plaats.

4.3 De strekking van het wettelijke tuchtrecht is erop gericht het vertrouwen van de samenleving in de beroepsuitoefening van degenen die aan het tuchtrecht in de gezondheidszorg zijn onderworpen, te versterken en te borgen. In het onderhavige geval is, zoals hiervoor in 4.2 is uiteengezet, door het handelen van de arts dat vertrouwen in zijn handelen in de hoedanigheid van arts wezenlijk aangetast. Daarom brengt een redelijke uitleg van de tweede tuchtnorm en met name van de woorden 'in die hoedanigheid' mee dat deze norm in dit geval waarin niet in de uitoefening van die hoedanigheid is gehandeld van overeenkomstige toepassing is, zodat de arts ook tuchtrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor dat handelen.

4.4 Het voorgaande brengt mee dat het Regionaal Tuchtcollege bij zijn beslissing is uitgegaan van een onjuiste, want te beperkte, opvatting aangaande de strekking en reikwijdte van de tweede tuchtnorm en met name van het begrip 'in die hoedanigheid' in een geval als het onderhavige. Het college heeft daarom de Inspectie ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Dit betekent dat thans wordt overgegaan tot behandeling van de klacht van de Inspectie.

De klacht

4.5 De vaststaande feiten en hetgeen hiervoor is overwogen brengen mee dat de klacht van de Inspectie dat de arts de tweede tuchtnorm heeft geschonden, gegrond is.

4.6 De Inspectie heeft gevorderd dat aan de arts de maatregel van doorhaling wordt opgelegd. Het Centraal Tuchtcollege acht het opleggen van die maatregel, al of niet voorwaardelijk, in de gegeven omstandigheden disproportioneel en zal die daarom niet opleggen. Daartoe wordt overwogen dat het gewraakte handelen van de arts plaats vond op 5 juli 2003, dus thans meer dan twaalf jaar geleden, dat de arts een gevangenisstraf opgelegd heeft gekregen van vijftien jaar welke voor het grootste deel ten uitvoer is gelegd, en dat de arts in de periode van detentie een resocialisatieprogramma gericht op het hervatten van zijn werkzaamheden als (alternatief) arts, heeft gevolgd en op grond daarvan in 2012 als basisarts aan het

werk is gegaan. Het Centraal Tuchtcollege zal om dezelfde reden evenmin een andere maatregel opleggen.

5. *Beslissing*

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:

vernietigt de beslissing waarvan hoger beroep; en opnieuw rechtdoende: verklaart de Inspectie ontvankelijk in de klacht; verklaart de klacht gegrond; legt verweerder geen maatregel op; bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 Wet BIG zal worden bekendgemaakt in de Nederlandse Staatscourant, en zal worden aangeboden aan het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht en Medisch Contact met het verzoek tot plaatsing.

NOOT

1. Het Centraal College heeft korte metten gemaakt met de beslissing van het Zwolse Tuchtcollege van 15 november 2013. De klacht van de IGZ over de arts die twee drugsverslaafden inhuurde om het huis waarin zijn vrouw verbleef in brand te steken, wees het Zwolse College af met de overweging dat de arts hier niet handelde in zijn hoedanigheid van arts. In mijn noot onder deze beslissing (en onder de beslissing van het Haagse Tuchtcollege van 29 oktober 2013, waarin de klacht over een kinderverpleegkundige die privé een grote collectie kinderporno voorhanden had wel ontvankelijk werd verklaard) schreef ik al dat deze beslissing onhoudbaar was («GJ» 2014/3 en 2014/6). De constatering dat een dergelijk ernstig feit niet is gepleegd in de hoedanigheid van arts behoort er niet aan in de weg staan dat na een dergelijk delict in een tuchtrechtelijke procedure kan worden getoetst of beperkingen in de beroepsuitoefening geboden zijn in het belang van de kwaliteit van de gezondheidszorg.

2. In de beoordeling van het Centraal Tuchtcollege weegt de ernst van het delict zwaar, zoals blijkt uit het slot van r.o. 4.2. Het handelen van een arts dat met opzet was gericht op het doden althans toebrengen van zwaar lichamelijk letsel aan een ander, kan "niet los worden gezien van de hoedanigheid van arts, ook al vond het niet in de uitoefening van die hoedanigheid plaats". De conclusie is dat het Tuchtcollege is uitge-

gaan van een onjuiste, want te beperkte opvatting van de strekking en reikwijdte van de tweede tuchtnorm en met name van het begrip "in die hoedanigheid in een geval als het onderhavige".

3. Ook uit deze laatste toevoeging kan worden afgeleid dat het bij tuchtrechtelijke toetsing van handelingen in de privé-sfeer door een BIG-geregistreerd beroepsbeoefenaar moet gaan om ernstige feiten. Levensdelicten, seksuele delicten en het bezit van kinderporno kunnen daartoe worden gerekend. De rechtspraak zal moeten aangeven waar de markatielijn ligt. Nog beter is het om, conform het advies neergelegd in de Tweede Evaluatie van de Wet BIG, Den Haag, ZonMw, 2013, opgesteld door J.G. Sijmons e.a., in art. 47 Wet BIG de woorden "in die hoedanigheid" te schrappen en de tweede tuchtnorm te vervangen door de tekst "enig ander handelen of nalaten in strijd met het belang van een goede individuele gezondheidszorg". Dat is dezelfde norm die reeds bestaat in het tuchtrecht voor advocaten en notarissen. Daarmee komt buiten twijfel dat handelingen in de privésfeer onder omstandigheden tuchtrechtelijk kunnen worden getoetst. De minister van VWS heeft aan de Tweede Kamer laten weten dat zij deze aanbeveling overneemt.

4. De door de IGZ gevraagde doorhaling wijst het Centraal Tuchtcollege af als zijnde disproportioneel met als motivering dat het gewraakte handelen meer dan twaalf jaar geleden plaatsvond en de arts een belangrijk deel van de daarvoor opgelegde gevangenisstraf heeft uitgezeten. De (door het Centraal College niet beantwoorde) vraag rijst of er niet reden was voor een andere maatregel, bijvoorbeeld een voorwaardelijke schorsing. Uit de beslissing in eerste aanleg (sub 2) blijkt immers dat de arts nog in 2013 recidiveerde en opnieuw werd veroordeeld tot onvoorwaardelijke vrijheidsstraf wegens mishandeling. Zou het belang van de gezondheidszorg niet gediend zijn geweest met een maatregel die erin voorziet dat de arts niet opnieuw aan het werk kan gaan in een instelling voor kwetsbare patiënten zoals geestelijk gestoorde bejaarden of verstandelijk gehandicapten?

J.H. Hubben
hoogleraar gezondheidsrecht Rijksuniversiteit
Groningen

Centraal Tuchtcollege voor de
Gezondheidszorg
5 maart 2015, nr. C2014.067
(mr. Mollema, prof. mr. Gevers, mr. Wurzer,
mr. drs. Faas, drs. Leunisse-Walboomers)

Hoger beroep. Arts arbeid en gezondheid. Onderzoek en keuring. Militaire ambtenarenwet. Algemeen Militair Ambtenaren Reglement. Rapport van deskundige. Afwachten uitkomst second opinion-rapport. Beroep verworpen.

[Wet BIG art. 71; MAW; AMAR]

Aan de orde is het beroepsmatig handelen van (verzekerings)artsen in het kader van onderzoek en keuring op basis van de Militaire ambtenarenwet, uitgewerkt in het Algemeen Militair Ambtenaren Reglement. Ter beoordeling staat of het handelen van de arts is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard. Volgens vaste rechtspraak van het Centraal Tuchtcollege dient een rapport van een deskundige, in welke hoedanigheid deze ook is geraadpleegd, te voldoen aan een aantal criteria. Geoordeeld wordt dat in de arts het eindrapport van dr. Leo Kannerhuis (een second opinion-rapport) had moeten afwachten alvorens zijn handtekening onder het Militair Geneeskundig Onderzoek-rapport te zetten. Nu de arts met de ondertekening van het MGO-rapport zich mede verantwoordelijk heeft gemaakt voor een rapport, waarvan hij wist, althans behoorde te weten dat de inhoud daarvan niet voldeed aan de daaraan te stellen eisen, heeft de arts niet gehandeld met de zorgvuldigheid die als redelijk bekwam beroepsuitoefenaar van hem had mogen worden verwacht. Het Centraal Tuchtcollege verworpt het beroep en laat de maatregel van berisping in stand.